

SZÍNEK VITÁJA

ZÖLD: Én nyugodt vagyok, s nem látom, mi itt a gond? Nem értem, miért kell mindenből generális kérdést csinálni. Feleslegesen nehezítjük az életünket, igen, feleslegesen, mert ugyanezzel az erővel akár átadhatnánk magunkat az aktuális napnak is. Aligha valószínű, hogy ma sokkal rosszabb napot élnénk, mint tegnap, vagy amelyet holnap fogunk.

VÖRÖS: Mert te opportunista és tohonya vagy. Egy strucc, aki a homokba dugja a fejét. Azt hiszed, hogy ennyi az egész? Csak ennyi? Ámulsz és bámulsz itt, mint a befőtt, fűszálakat rágcsálsz és hangyatozásokat baszkurálsz unalmodban, andalogsz a mezőn minden nap, széltében-hosszában, és tényleg elhiszed, hogy ennyi? Ennyi az élet? Ez a nagy és negédes pitypangosság?

KÉK: Kár ilyen hangnemben beszélni egymással, nem gondolod? Hiszen mi jóban vagyunk, nemde? Ha nem vennétek észre, olyasmin kaptok össze, ami nincs is. Jó volna tárgyilagosabban hozzáállni a dologhoz – a dologhoz, amit meg sem jeleltetek. Nagyon úgy fest, mintha ösztönből támadnátok most egymásra, amikor valójában semmi el nem hangzott, ami a legkevesebb okot adna vitára. De ha igen, és én lemaradtam volna valamiről, akkor a kedvemért, mondjátok meg legelőbb, mi is a vita tárgya.

ZÖLD: Igazad van, tökéletesen igazad, én is ezt mondom, hogy nincs itt semmi gond, az élet olyan-amilyen, szerintem szép, szerintem még azoknak is az, akik nem látják szépnek. Nem volt semmi, nem állítottam semmit, ami miatt most Piros átvághatná a torkom.

VÖRÖS: Dehogyanem! Mi az, hogy az élet szép? Miféle nyálasság ez? Ha már itt tartunk: az élet egyáltalán nem szép, épp ellenkezőleg, telis tele van kivetni és kinevetni való gyarlósággal és gusztustalansággal. És egyébként is! Ki a frász kezdte? Nem én mondtam, hogy gond van, hanem te állítottad, hogy nincs! No de miért? Miért épp most? És – már megbocsáss! – mégis milyen alapon?

KÉK: Ugyan már! Miért ne mondhatná, hogy nincs gond, ha egyszer nyilván úgy érzi. Hadd mondja! Örüljünk neki, hogy akad közöttünk olyan is, aki felhőtlenül érzi ezt a napot.

VÖRÖS: Igen, de úgy mondta, mintha ez valami mindenkire kiterjedő igazság volna, mintha kötelezettség volna egyfajta boldogság! S honnan veszi a jogot, hogy másokat is boldogságra kötelezzen!

KÉK: Nem kötelezett senkit boldogságra, csak talán szeretné, hogy mások is azok legyenek. Talán csak megosztani akarta velünk a maga módján.

VÖRÖS: Hát én meg csak apellálok a magam módján, amelyhez nyilván épp anynyi jogom van, mint neki agylágyulásig szépíteni itten mindeneket!

ZÖLD: Halkan jegyzem meg, hogy szerintem nem szépítettem semmit.

VÖRÖS: Már hogyan szépítettél volna!

KÉK: Hát hadd szépítsen, ha akar. Ha pedig szépítésnek találjuk? Akkor se essünk neki és tépjük ki gyökerestül. Inkább vizsgáljuk meg a kérdést higgadtan és aprólékosan.

VÖRÖS: Épp te mondtad az imént, hogy nincs is kérdés!

KÉK: Úgy értem, ha mégis volna.

ZÖLD: Szerintem nincs, az élet szép és kész.

VÖRÖS: Esküszöm, direkt csinálja! És velem csinálja! Ez több, mint hülye!

FEKETE: Hülyék vagytok mind a hárman. Nincs itt kérdés. Megdöglünk mind a négyen, és ennyi.

FEHÉR:

KÉK: Úgy vélem, hogy végképp nem vezet sehova, ha a te pesszimizmusodat hozzáadjuk e vitához.

FEKETE: Hozzáadjuk vagy sem, egy dolog biztos, és ezen kívül talán semmi más nem az, az pedig nem más, minthogy előbb-utóbb megdöglünk mind a négyen! Piros is, Kék is, én is, de még Zöld is bedobja a kulcsot egyszer. Lehet, hogy utolsónak, ha van olyan szerencsétlen, hogy neki jut a legtöbb ebből a nagy rakás szarból, amit életnek mondanak, de legyen bárhogy is, még ha utolsónak is, Zöld is rá fog baszni. Ez az egy, amit tudunk, semmi mást. Kár is vitázni.

FEHÉR:

ZÖLD: Hát erről beszéltem. Miért kell ezen rágódni? És miért kell ilyen erős kifejezéseket használni? Meghalunk majd egyszer, igaz. Szépen meghalunk. Addig is minden milyen csodás!

FEKETE: Igen, és majd egyszer csodaszépen kinyiffanunk, és az egészről nem emlékszünk semmire, mert annyira nem leszünk, mint még soha.

KÉK: Azért azon elgondolkodhatnánk, hogy a halál pusztá emlegetése tekinthető-e érvelésnek.

FEKETE: Kiállította, hogy érvelek? Érveltem én amellet, hogy érvelek? Vagy volt bármi, ami erre utalt volna? Én nem érvelek, csak mondom: felfordulsz te is.

ZÖLD: Ugyan mire jó ez? Folyton ezt hajtogatni, amúgy is van mindenkinek elég baja, hát miért nem nézzük a dolgok jó oldalát?

VÖRÖS: Alig pár perce mintha még azt mondtad volna, hogy minden szép és jó! Most meg mindenkinek megvan a maga baja? Megtaláltad végre?

ZÖLD: Kiforgatod a szavaimat! Csak oda akartam kilyukadni, hogy élvezzük, használjuk ki ezt a napot!

FEKETE: Ne aggódj! Előbb-utóbb kilyukadsz. Nem is gondolod mennyire!

ZÖLD: Neked sincs szükséged másra, csak egy kis derűre.

VÖRÖS: Hát ez meg honnan veszi, hogy tudja, mire van szüksége a másiknak?

KÉK: És te miből gondolod, hogy ő igényt tart a te támadásaidra?

VÖRÖS: Nem én támadtam meg őt, hanem ő engem!

ZÖLD: Mivel?

FEKETE: (Mivelhogy ő is megdöglik.)

VÖRÖS: Mert vitatod, hogy a világ egy atomtemető.

FEKETE: (Még ha csak az volna!)

KÉK: Megkérdezhetem, vajon miért érzed támadásnak, ha valaki azt szeretné, hogy jobbnak lásd?

VÖRÖS: Mert hadd érezzem már olyannak, amilyenek érzem! Jó? Nehogy már engem farigcsáljon, csak mert épp jókedve van! Jó kedvében bármit szabad, bármit lehet? Hemperegjen felőlem a harmatos fűben agyalágyulásig, de kussoljon, és ne kürtölje szét a baromságait. Senki sem kérdezte. Se arról, hogy milyen az élet, se semmi másról. Csak guruljon le egy domboldalban, és örüljön csöndben a maga bárgyúságának, de hozzám nem szóljon egy kukkot se, és meg se próbáljon megtéríteni ennek a csalóányos szektásságnak.

KÉK: És te a borúlátásodban meddig mehetsz el?

VÖRÖS: Bármeddig! Mert az én attitűdöm lényege ez!

KÉK: És az ő derűjének mi lenne a veleje?

VÖRÖS: A tespedés, az ábrándos bambulás és hülyeségek mantrázása!

ZÖLD: Ez nem hülyeség. Élni jó, és ez nem hülyeség.

VÖRÖS: Hülyének lenni talán jó. Olyan hülyének, mint amilyen te vagy! Nem más ez, csak valami nagy önhipnózis!

KÉK: És amit te csinálsz, az nem az?

VÖRÖS: Az nem! Én látom a dolgokat! Látom, hogy az ilyenek milyen semmirekellők! Hogyan hazudnak az igazságról és altatnak el másokat a marhaságaikkal! Hiába titkolja, a dolgok valójában nyomorúságosak!

KÉK: Ő viszont szépnek látja ugyanazt a világot. Honnan tudod, hogy épp te látod jól? Mi a bizonyosság erre?

VÖRÖS: Ugye nem azt akarod mondani, hogy te is mindent gyönyörűnek találsz? Mert ha igen, hülyébb vagy Zöldnél is!

KÉK: Nem. Én nem látom a dolgokat se vörösnek, se zöldnek, de még feketének se!

VÖRÖS: Hát akkor mi a francnak látod?

KÉK: Kéknek.

ZÖLD: Úgy is van! A dolgok nemcsak vörösek vagy feketék, hanem zöldek. És egy kicsit kékek is.

VÖRÖS: És ha egyszer én nem tudhatom, hogy vörösek, akkor te honnan a szarból veszed, hogy épp kékek?

KÉK: Nem azt mondtam, hogy kékek, csak azt, hogy kéknek látom.

FEHÉR: